

sladki glasovi vse naokrog . . . Takrat se je spustil dišeči oblak nizko k zemlji, in stal sem zopet na tleh v šolski sobi. Konec je bilo čudovitih sanj, konec pa tudi prelepe pesmi, ki so jo bile izigrale tiste zvoneče, drhteče strune na tistih goslih . . . Globoko se je oddahnil gospod učitelj, spravil je gosli nazaj v omaro in je zavrtel sunkoma ključ v orehovih vratih. Otroci pa smo zopet sedli in pričel se je zopet pouk. —

(Konec prihodnjič.)

DEKLAMOVANKE.

10. Sirota.

Mlad pastirček ovčke gonil
na zeleno je goro;
vsako jutro solze točil
in govoril je tako:

»Oj ubožec jaz, ki ljubo
mater sem izgubil mlad;
za kosilo ovčke pasem,
za večerjo moram spat.

Huda mačeha le skorje
kruha trdega mi da,
s palico zvečer me čaka
vsa razjarjena doma.

Oj ve ptičke, ki žgolite
pesmi lepe nad menoj,
da zamenjati vsaj mogel
z vami stan bi revni svoj!«

Drobna ptičica veli mu:
»Če bi ptičica postal,
kmalu svojega življenja
bridko bi se pokesal.

Lovci hodijo po gozdu,
v zanke dečki nas lové;
ptič starosti ne dočaka,
vse živali nanj prežé.«

Deček postoji na brvi,
v bistro se zazre vodo
in veseli ribi v vodi
toži žalosten tako:

»Oj ti ribica, ki plavaš
v čisti vodi pod menoj,
da zamenjati vsaj mogel
s tabo stan bi revni svoj!«

Drobna ribica veli mu:
»V strahu bil bi žive dni,
da te požerun ne vjame,
ali ribič ne vloví.«

Deček leže kraj potoka,
sen prijeten ga navdá:
z angelčki po polju hodi,
blažen z njimi se igra.

Porodi se dečku želja:
»Da bi kakor oni bil!
K mamicí lahko bi splaval,
z njo se večno veselil.«

In usliši Bog mu željo.
z mamico brž sklene ga:
Zjutraj so v potoku našli
dečka utopljenega.

Maksimov.

